

طب سنتی ایران با سابقه بیش از 7 هزار سال در سرزمین پارس، پاسخگوی جمعیت عظیمی از ربع مسکون در زمینه تأمین علم طب، طبیب و دارو بوده است.

طب سنتی ایران، یک مکتب طبی کامل و پویا است که جهان را به عنوان نظام احسن و آفریده خالق علیم و حکیم می نگرد و پزشک را از بابت تسلط و احاطه او به علوم مختلف و درک صحیح او از جهان هستی حکیم نامیده است.

طبق نقل سیریل الگود مورخ پزشکی، قبل از طب یونانی وجود داشته است و ایرانیان اصول آن چیزی را که طب یونانی نامیده شده، به یونانیان تعلیم دادند و در ایران قدیم وضعیت طب پیشرفته تر از آشور بود.

ستارگان طب سنتی ایران مانند ابن سینا، رازی، علی بن عباس اهوازی، ابن ابی الصادق نیشابوری، سید اسماعیل جرجانی و عماد الدین محمود شیرازی حدود هشت قرن هدایت دانشگاه های طب در غرب و شرق را برعهده داشتند.

دکتر نرمن هاوارد جونز در مجله سازمان جهانی بهداشت در سال 1972 می نویسد:

"مهمترین مولف کتابهای طبی در اسلام ابوعلی الحسین ابن سینا می باشد ... کتاب طبی او که به نام قانون فی الطب موسوم است و تاکنون هرگز کتابی به این اندازه شهرت نداشته است، مدت 500 سال در دانشکده های پزشکی اروپا و آسیا تدریس می شده است.

با ورود استعمار به ایران، یکی از اولین نقاطی که مورد هدف قرار گرفت، طب پارسی بود.

با تأکید مجدد سازمان جهانی بهداشت بر توسعه مکاتب طب سنتی در ایران، آموزش رسمی طب سنتی در ایران، در زمان وزارت آقای دکتر لنکرانی، در دستور کار قرار گرفت و به همت آقای دکتر لاریجانی و دکتر شمس اردکانی، پذیرش دستیار طب سنتی از بین پزشکان علاقمند، در سال 1386 در دانشگاه علوم پزشکی تهران، آغاز شد.

هم اکنون 7 دانشکده طب سنتی و 16 گروه طب سنتی در دانشگاه های علوم پزشکی کشور موجود می باشد که بیش از 500 فارغ التحصیل یا دستیار طب سنتی در حال تحصیل، در حال فعالیت می باشند.